

menys ens tocava a nosaltres, nosaltres menjàvem molt de cigró, sempre cigró, de primer i de segon plat...

Durant dos o tres mesos vam estar molt de sort, hi havia pesquers als quals nosaltres fèiem guàrdia, ja que estàvem entre ells i la costa, i quan acabaven ens tiraven peix i ens el donaven en el ranxo.

L'Esc.- I com matàveu el temps quan no estàveu de servei?

A. G.- Sempre netejant... Era artiller, tenia un canó d'aquells del 15, dels grossos, i vinga netejar... era molt lluent...

Vaig estar 18 mesos sense venir a casa, i encara vaig venir perquè se'm va acudir escriure al diputat Fournier, dient-li el temps que feia que no havia estat a casa, i al cap de vuit dies es va rebre un telegrama del Ministeri de Marina i em van donar un mes de permís.

L'Esc.- Quan vau acabar la mili, què vau fer?

A. G.- Vàrem anar un any a pescar a fora, i després vam comprar la primera teranyina, que la vam anar a buscar amb el padrí, tots dos, a Sant Feliu, tornarem a rem i vela. Va ésser la primera que vam tenir i es deia «Panxito».

L'Esc.- Des de llavors quines teranyines heu tingut, i de quines guardeu millor record?

A. G.- Bé, recordo la «Maria Dolors», amb la qual vam tenir molta sort, dic que vam tenir sort perquè tothom fa la mateixa feina i un cop es pesca i d'altres no... Nosaltres estàvem de sort...

L'Esc.- Vau tenir alguna vegada alguna avaria o algun accident important?

A. G.- No, però recordo que una vegada amb el meu cunyat, en Josep, érem al sardinal i es va girar un gup molt fort, i van començar aquells llamps tan estranys, i vam sentir la pudor de sofre, al pal es va posar la llumeta de Sant Elm, i una ratxa de vent va obrir les portes de l'Església, mai més s'ha tornat a veure..., en aquest moment estaven donant les estampes a la mainada que havia combregat. En mar la gent cridava, sort que no va passar res...

Quan el pare va arribar en terra i la mare li va dir: «Berto, els nens són en mar», va caure estassat i el van haver de portar a casa, ja que la barqueta en la qual nosaltres anàvem era petita i va tenir por...

L'Esc.- Recordeu algun vaixell gran de pas per l'Escala?

A. G.- Recordo que quan venien els vaixells que portaven sal, el pare, amb el llagut hi anava per a transportar la sal i a la platja hi posaven uns taulons i allà hi feien els pilons de sacs i la portaven a Can Solés i a Can Martí a on és ara el Bar Casablanca. De Roses, de Palamós i d'altres llocs venien a buscar la sal aquí, ja que aquí era el centre, cada mes venien dos o tres paquebots a portar sal.

L'Esc.- I l'Alfolí de la Sal?

A. G.- Mireu, jo no el recordo com a tal sinó com a Pòsit. Jo en vaig ésser durant vuit anys de la Junta, ja abans del Moviment, i després sis anys més, és a dir, catorze anys, i sempre a l'Alfolí. Llavors només hi havia dues habitacions, una de molt gran on teníem la cooperativa i en l'altra la cuina del bidell, i tota la resta eren ruïnes, mireu com ha d'estar ara...!

L'Esc.- Recordeu quantes teranyines hi havia a l'Escala en el moment que n'hi havia més?

A. G.- Cinquanta-sis.

L'Esc.- I recordeu el nom de les barques que heu tingut?

A. G.- Recordo l'Alberto, la Maria Rosa, la Maria, un bot que es deia «Justet», la Catalunya, el Montseny, la Montgó, el Montblau...

L'Esc.- Què ens podríeu dir de les «Golondrines»?

A. G.- Encara no hi havia turisme, vam fer companyia amb En Quim Simon i En Fèlix Ballesta. Els diumenges era fantàstic, a la tarda, cada deu minuts sortíem amb una barqueta a portar la gent a les platges d'Empúries, la gent fins i tot hi sopava. Teníem tres barques i només feien que anar i venir. Havíem provat de portar gent a banyar els matins, a Riells i no vam tenir èxit; a Empúries hi venien els de la colònia. Era molt bonic... a dalt, a l'esplanada de davant de les ruïnes hi teníem el «Xiringuito» que estava molt ben arreglat, molt gran, amb bancs, com un tren, amb vidres que baixaven i pujaven per si feia vent. Més tard ens ho van treure, segons ens van dir per problemes de sanitat, perquè com que no teníem aigua, rentàvem totes les coses amb un gibrell.

L'Esc.- I per aquests viatges, quin tipus de barques utilitzàveu?

A. G.- Llegutets petits: el Montseny tenia 5 metres, el Montblau 6 metres i el Montgó en tenia 7, també teníem la Maria, era la grossa, amb bancs al mig i hi cabien unes 40 persones. Qui pogués ésser-hi! Recordo que si algú no hi anava segur la Sra. Llobet els deia: «Anant En Berto de patró és totxo el que té por».

L'Esc.- Què valia el viatge d'anada i tornada?

A. G.- Si no ho recordo malament, tres pessetes i cèntims.

L'Esc.- I la Pista Bonaire?

A. G.- Bé, mireu, ens vàrem engrescar i també tots tres: En Quim Simon, en Fèlix i jo vàrem comprar el solar on hi ha ara el Juvínés i vàrem fer la pista; era una pista per patinar i fins i tot s'hi van fer partits de campionat. A les nits hi fèiem ball i també hi havia bolera. Ho vam tenir dos anys i sempre vam estar de mala sort: per Sant Joan que teníem orquestres bones, pluja! per Sant Pere, pluja! Volíem fer algun dissabte alguna cosa extra, pluja!... i sempre pluja... Finalment En Gumà, que tenia l'Hotel Voramar al costat i ja que amb el ball molestàvem els seus hostes, ens ho va comprar.

L'Esc.- Fins quan vau anar en mar?

A. G.- Fins quan vaig anar en mar? Encara hi vaig! Ara mateix, avui, tenim calat.

L'Esc.- I al camp, hi treballeu encara?

A. G.- No, això no, ara és l'Agustí, el meu gendre, el que treballa l'hort.

L'Esc.- Recordeu alguna anècdota?

A. G.- Un any, amb l'altre gendre, en Francisco, teníem calat a Montgó i vam pescar aquella tonyina que heu vist a la fotografia. Pesava 250 quilos i escaig, quan vam llevar, hi érem amb el «Justet», no vam poder-la tirar a dalt, era el principi que es feien cases i vam cridar paletes i amb cordes, arrossegant, la vam portar a la platja i, En Solà, amb un remolc que tenia, la va portar.

RODOMA

